

народъ, а е было дѣль само на оныя, кѣтѣ сж побѣлѣвали въ училища-та, въ други-ты сж были потънжли въ дълбоко невѣжество, и сж остали на-задъ не само отъ днешны-ты просвѣщены народы, а и отъ прародители-ты си, кои-то въ просвѣщеніе-то едва сж достигнжли до тамъ, отъ дѣто до днешни-ти начинать да ся учятъ. Отъ това и нѣма ни единъ новъ писатель на Еллинскый языкъ за-въ работж. Въ наше врѣмя и Гръци-ти сж свѣстнихж, та подкачихж да ся изучать на языка си, кой-то сега употрѣблявать въ живъ разговоръ, зехж да пишжтъ на него книги, и познать имъ е, че начинхж да ся просвѣщавать. Всичкы-ты просвѣщени народи откакъ оставили старый си языкъ и зели за учебенъ оный, кой-то употрѣблявать въ живъ разговоръ, тогавж сж зели прѣднинж въ науки-ты.

Такъвъ прииѣръ намъ, отъ Гръцы-ты и отъ други-ты народы, е доста да ны вразуми, за да ся разберемъ, че Църковно-Славянскый языкъ не може да послужи намъ, за да ся изучаваме по него. Кога Гръци-ти не могохж да излѣзжтъ на главж съ Еллинскый языкъ, кой-то тѣмъ былъ нѣкога природенъ; то мы Българ-ти ничто не щемъ сторимъ съ Църковно-Славянскый, кой-то е искусственъ и никога не е употрѣбляванъ въ живъ разговоръ. За това трѣб-